

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 5. Utrùm in appetitu materiali possit esse peccatum, accedente consensu voluntatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

Quæ omnia fieri possunt, & sunt absque ullo liber-
tatis exercitio. Vide tract. de Actibus humanis.

Dices. In appetitu materiali sunt quedam virtu-
tes, ut temperantia, fortitudo & mansuetudo. Atqui
hæ virtutes non exercentur sine aliqua libertate. Er-
go in appetitu materiali est aliqua libertas. Item ex
S. Thoma 1. 2. q. 74. a. 2. ad 3. hoc discrimen est
inter appetitum sensitivum & membra exteriora,
quod hæc sint ad unum determinata, appetitus verò
non sit determinatus. Ergo ex S. Thoma, aliquam
habet libertatem: potentia enim, quæ non est ad u-
num determinata, libera est. *R. ad 1. neg. maj.* Nam
in appetitu materiali solum possunt esse quedam ha-
bilitates ad certos motus, quibus voluntas adjuvari
potest ad exercendos actus temperantiae, fortitudinis
& mansuetudinis, quique proinde non sunt ipsi actus
virtutum, sed solum quedam ad illos adjumenta, &
incitamenta; nec sunt actiones liberae, quæ proce-
dunt ab appetitu materiali, qui nunquam in illos e-
rumpit, nisi ex antecedenti ad unum determinatione,
sed solum quæ procurantur & imperantur à volunta-
te, quando scilicet voluntas illos re ipsa procurat &
imperat. *R. ad 2.* in homine solum voluntatem habe-
re indifferentiam activam, quia sola habet eminenti-
am & amplitudinem ad id necessariam: unde sola po-
test ad alterutrum ex oppositis se ipsam determinare.
Reliquæ igitur potentiae omnes sunt ex se ad unum
determinatae, nec minus ad unum ex se determina-
tus est appetitus, quam membra exteriora: cum hoc
tamen discrimine, quod membra exteriora imperio
voluntatis subiacent despotico, appetitus verò ma-
terialis politico tantum. Unde membra exteriora vo-
luntati efficaciter volenti reluctari non possunt, at
potest appetitus materialis, qui re ipsa sæpè relucta-
tur, ut quotidiana docet experientia.

ARTICULUS V.

*Utrum in appetitu materiali possit esse peccatum,
accedente consensu voluntatis.*

RESPONSIO.

MOTUS concupiscentiae quandoque nullo modo
sunt peccata, quandoque sunt peccata venia-
lia tantum, quandoque sunt peccata mortalia.

Prob. 1. pars. Nam tunc motus concupiscentiae
nullo modo peccata sunt, propriè loquendo, quan-
do nullo modo sunt voluntarii. Atqui quandoque
nullo modo voluntarii sunt. Sic v. g. quando insur-
gunt ex dispositione corporis, vel ex aliqua altera-
tione in corpore facta, vel ex improvisa perceptione
imaginationis, vel ex illusione demonis, vel ex lici-
ta lectione librorum, aut aliorum narratione, & sic
insurgens voluntas constanter resistit, eosque co-
natur comprimere: tunc nullo modo voluntarii sunt,
proindeque nullo modo sunt peccata, propriè loquen-
do, nec ullo modo imputabiles sunt ad vituperium
aut poenam. Voluntatis autem variis modis potest illis
resistere, mentem scilicet aliò avocando, divinum
gratiae auxilium implorando, illorum turpitudinem,
poenam consentientibus debitam, aliaque pia objecta
considerando, illos detestando, &c.

Prob. 2. pars. Nam si voluntas v. g. consentiat e-
tiam perfectè motibus concupiscentiae in re levi, mo-
tus concupiscentiae sunt peccata venialia ex genere suo,
vel ex parvitate materiae: si consentiat motibus con-
cupiscentiae in re gravi, sed imperfectè tantum, tunc
motus concupiscentiae sunt peccata venialia ex inde-
liberatione actus, & huiusmodi peccata vocantur pec-
cata ex subreptione. Atqui voluntas quandoque con-
sentit motibus concupiscentiae in re levi, ut quando
consentit delectationi, quæ percipitur ex moderata
sumptione cibi paulò delicatioris; quandoque consen-
tit in re gravi, sed imperfectè tantum, quoties sci-
licet non potest advertere ad rei gravitatem. Er-
go, &c.

Prob. 3. pars. Nam tunc motus concupiscentiae sunt
peccata mortalia, quando voluntas plenè & perfe-

Simonnet Theol. Tom. I.

ctè consentit illis in re gravi: tunc enim nihil illis
deest ad hoc, ut sint mortalia peccata, cum adest ma-
teria gravitas cum pleno & perfectò consensu volun-
tatis. Atqui quandoque, imò sæpè voluntas plenè &
perfectè consentit motibus concupiscentiae in re gra-
vi, ut quando plenè & perfectè consentit delectatio-
ni venereæ: nam in delectatione venerea non datur
materiae levitas. Ergo, &c.

Quæres 1. Quot modis motus concupiscentiae pos-
sit esse voluntarius?

R. 1. Motus concupiscentiae posse voluntarium ef-
se in se, vel in causa. Voluntarius est in se, quando
voluntas vult & approbat illum formaliter, vel inter-
pretativè. Voluntarius est in causa, quando sequitur
ex actione aliqua, quam absque iusta ratione volunta-
riè ponimus, & ex qua secuturum prævidemus, vel
saltem possumus & debemus prævidere. 2. Motus
concupiscentiae voluntarium in se esse posse duplici-
ter, formaliter scilicet & interpretativè. Voluntarius
est in se formaliter, quando voluntas illi consentit,
seu vult & approbat illum formaliter. Voluntarius est
in se interpretativè, virtualiter, æquivalenter, quan-
do voluntas illi non resistit, nec conatur illum com-
primere: cum enim non modò teneamur non con-
sentire motibus concupiscentiae, illos non velle, nec
approbare, sed etiam illis positivè resistere, illos po-
sitivè nolle & reprobare; hoc ipso præcisè, quod il-
lis non resistimus positivè, quod illos non positivè
nolumus & reprobamus, in illos consentire censetur,
quod est consentire interpretativè, seu virtualiter &
æquivalenter. Pro quo

Nota. Præceptum hoc, *Non concupisces*, sic est
formaliter negativum, ut sit affirmativum virtualiter.
Quæ formaliter negativum est, prohibet ne consen-
tiamus motibus concupiscentiae, & sub hac ratione
obligat pro semper: nunquam enim licet in rem tur-
pem ullo modo consentire, aut morali periculo con-
sentiendi se exponere. Quæ verò affirmativum est vir-
tualiter, præcipit, ut positivè resistamus motibus con-
cupiscentiae, & sub hac ratione non obligat pro sem-
per, sed solum pro eo tempore, pro quo adest motus
concupiscentiae: tunc enim tenemur illi positivè resi-
stere, & ad illam depellendum, quantum possumus
eniti. Ex dictis

Collige. Omnem motus concupiscentiae, cum pec-
catum sit, hoc ipso quod aliquo modo voluntarius
est, peccatum esse posse pluribus modis; & 1. qui-
dem, ut voluntarium tantum in causa, nempe si vo-
luntariè ponas sine iusta ratione actionem, ex qua
sequitur, & ex qua secuturum prævides, aut saltem
potes & debes prævidere, sic tamen ut postquam in-
surtegit, illi neque formaliter, neque interpretativè
consentias. 2. Ut voluntarium in causa, & in se, si
nimirum & voluntariè ponas sine iusta ratione actio-
nem aliquam, ex qua sequitur: & postquam insur-
rexit, consentias illi formaliter, vel interpretativè.
3. Ut voluntarium in se formaliter, si nimirum non
posuisti causam illius, vel saltem non posuisti culpa-
biliter, sed illi positivè consentis, illum positivè vo-
lendo & approbando. 4. Ut voluntarium in se inter-
pretativè, si præcisè voluntas ei neque consentiat,
neque resistat positivè, sed permittat, circa illum
merè negativè se habendo. Quovis autem ex his mo-
dis voluntarius sit, si gravem habet turpitudinem, mor-
tale peccatum esse potest. Unde mortale peccatum
est, quamvis ei, cum insurrexit, non consentias,
sed è contra positivè resistas, atque ad eum depellen-
dum, quantum potes, coneris, si absque iusta ratio-
ne voluntariè posuisti actionem, ex qua per se & pro-
ximè sequitur, & prævidisti, aut saltem prævidere po-
tuisisti secuturum. Pro quo

Observa. Duplex distingui potest & debet actio, ex
qua sequitur motus concupiscentiae, una scilicet qua-
cum per se & proximè connexus est motus concupi-
scentiae; altera verò quacum motus concupiscentiae
connexus est remore tantum & per accidens. Motus au-
tem concupiscentiae in re gravi semper est peccatum
mortale, si sequatur ex actione, quacum per se &

Cc 4 proxi-

proximè connexus est, sine iusta ratione posita voluntariè ab eo, qui prævidit, aut prævidere potuit ex ea securitatem morum concupiscentiæ, quantumvis absit periculum consensus, & statuat non consentire, sed positivè resistere. Quod si motus concupiscentiæ sequatur ex actione aliqua, quacumque per accidens & remotè tantum connexus est, voluntariè posita, cum prævisione, quod esset verisimiliter securus; vel actio illa est honesta, & iustam habet utilitatis vel necessitatis rationem, & tunc nullum peccatum est, si actio illa ponitur sine morali periculo consentiendi, & agens motui insurgenti positivè resistit: vel actio illa est de se indifferens, aut etiam honesta, sed tunc sine iusta necessitatis, vel utilitatis ratione exercetur, & tunc motus concupiscentiæ est peccatum quidem, sed veniale tantum, modò tamen actio, ex qua sequitur, exerceatur sine morali periculo consensus: nam semper sub mortali tenemur morale periculum consensus vitare; & agens motui insurgenti non modò non consentiat, sed positivè resistat. Ratio pro hoc utroque casu est, quia in neutro motus concupiscentiæ censetur esse voluntarius in causa. In secundo tamen est veniale peccatum, quia agens in talibus circumstantiis, talem actionem exerceret sine iusta necessitatis aut etiam utilitatis causa exercendi.

Quæritur. Quandonam consensus voluntatis sit tantum semi-plenus & imperfectus, quandonam verò sit plenus & perfectus circa motum concupiscentiæ; sive, quod idem est, quandonam motus concupiscentiæ sit voluntarius perfectè, & quantum requiritur, ut sit peccatum mortale in re gravi, quandonam verò sit voluntarius imperfectè tantum?

R. 1. Voluntatem plenè & perfectè consentire in turpitudinem motus concupiscentiæ, quando vult & approbat motum illum cum expedito rationis usu, & actuali advertentia intellectus ad turpitudinem illius. In quo non est difficultas. *2.* Voluntatem consentire etiam plenè & perfectè consentire in turpitudinem motus concupiscentiæ, etiamsi intellectus non actu ad hanc turpitudinem advertat, modò voluntas velit & approbet motum concupiscentiæ cum expedito rationis usu, & ita tunc intellectus ad turpitudinem motus illius possit advertere plenè & perfectè. Ratio est, quia tunc intellectus non advertit ad turpitudinem motus, aut quia nolumus advertere, & tunc est inadvertentia directè volita & affectata; aut quia negligimus advertere, & tunc inadvertentia est indirectè volita, & supina. Neutra autem inadvertentia impedit voluntarium plenum in estimatione morali; quia utraque in estimatione morali æquivaleret actuali advertentiæ; cum hoc tamen discrimine, quod inadvertentia affectata augeat voluntarium, quia tunc voluntas intensius afficitur ad motum concupiscentiæ, qui turpis est, proindeque augeat peccatum: inadvertentia verò supina voluntarium minuat, licet non impediat, quominus sit plenum, & ad mortale sufficiens, si motus concupiscentiæ graviter turpis est, quia graviter culpabilis est negligentia advertendi ad gravem turpitudinem actionis, quam exerceas. Unde voluntas consentiens motui concupiscentiæ graviter turpi cum supina inadvertentia ad ejus turpitudinem, peccat mortaliter, licet tunc peccatum non sit tam grave, quam esset, si voluntas motui consentiret, aut cum actuali advertentiæ, aut cum affectata inadvertentiæ ad ejus turpitudinem.

Porro hic supponitur eum, qui consentit motui concupiscentiæ, non advertendo ad illius turpitudinem, licet habeat expeditum rationis usum, habere scientiam habitualement huius turpitudinis: nam si non habet, vel quia ignorat eam invincibiliter, & tunc motus concupiscentiæ nullo modo peccatum est, quia nullo modo voluntarius est secundum turpitudinem suam; vel quia eam scire neglexit, & tunc motus concupiscentiæ magis vel minus peccaminosus est pro gravitate vel levitate negligentie; quia tunc pro gravitate vel levitate negligentie secundum

turpitudinem suam, magis vel minus voluntarius est; vel quia eam scire nolit, & tunc motus concupiscentiæ, cui voluntas consentit, tam, imò magis peccaminosus est, quam si voluntas illi consentiret cum actuali cognitione turpitudinis ejus; quia voluntas tunc ad illum intensius afficitur, & ejus turpitudinem tam voluntaria censetur, quam si actu cognosceretur: affectata enim ignorantia æquivaleret actuali scientiæ in ordine ad imputabilitatem.

R. 3. Consensum voluntatis in turpitudinem motus concupiscentiæ, semi-plenum & imperfectum esse, quando voluntas motui concupiscentiæ consentit cum impotentia plenè & perfectè advertendi ad ejus turpitudinem, ob impeditum rationis usum, qualis impotentia reperitur in semi-dormientibus, semi-ebriis, &c. modò tamen hæc impotentia sit omnino involuntaria: nam si voluntaria est, non excludit consensum in turpitudinem motus plenum & integrum secundum moralem estimationem, nec proinde impedit, ne motus concupiscentiæ, cui voluntas consentit, sit mortale peccatum, si graviter turpis est. Potest autem hæc impotentia in homine vigilante & mentis compote quandoque requiri variis ob causas, puta ob magnam aliquam & involuntariam distractionem, ob vehementem passionem subitò insurgentem, & omnem rationis usum prævertentem. Huius porro tertie responsionis ratio facile redditur; quia voluntas consentiens motui concupiscentiæ cum omnimoda impotentia advertendi ad ejus turpitudinem, nullo modo in hanc turpitudinem consentit: unde tunc turpitudinem motus nullo modo volitas est; quare tunc motus concupiscentiæ, cui voluntas consentit, non est peccatum, ut patet in parvulis ante usum rationis, in perpetuo amentibus, &c. Ergo voluntas consentiens motui concupiscentiæ cum impotentia advertendi plenè & perfectè ad turpitudinem illius, non consentit in hanc turpitudinem, nisi semi-plenè & imperfectè, & sic tunc turpitudinem motus non est nisi semi-plenè & imperfectè volita, proindeque tunc motus concupiscentiæ, in quem consentit voluntas, non habet, nec habere potest eam voluntariam, quæ ad mortale peccatum requiritur. Ex dictis.

Collige 1. Omnem motum concupiscentiæ, qui graviter turpis est, & in quem voluntas consentit cum potentia plenè & perfectè advertendi ad ejus turpitudinem, esse peccatum mortale; secus verò si consentiat cum potentia advertendi tantum semi-plenè & imperfectè. *2.* Omnem delectationem carnalem seu veneream, ortam ex opere vel alio objecto turpi, in quam voluntas consentit cum potentia plenè advertendi ad ejus turpitudinem, sive voluntatis consensus conjunctus sit cum desiderio operis, sive non, sive etiam mens actu advertat ad turpitudinem, sive non: esse peccatum mortale. Ratio est, quia gravem habet turpitudinem, in quam tunc voluntas perfectè consentit, si mens ad eam actu advertat; aut si non advertat, perfectè consentire censetur secundum prudentem estimationem. Quod si voluntas consentiat in illam delectationem cum potentia ad ejus turpitudinem advertendi semi-plenè tantum & imperfectè, est tantum veniale peccatum, etiamsi tunc mens advertat ad ejus turpitudinem: cum enim advertat imperfectè tantum, non advertit, quantum ad peccatum mortale requiritur, & voluntas non consentit in hanc turpitudinem, nisi imperfectè, proindeque hæc turpitudinem non est nisi semi-plenè & imperfectè voluntaria. Quod autem hic dicitur de delectatione carnali, dici potest & debet de qualibet alia delectatione de objecto graviter illicito, in quod voluntas fertur sub ea ratione, sub qua malitiam habet sibi annexam, qualis est v. g. delectatio de furto, de ebrietate, de falso testimonio, de occisione inimici, quæ talis; de expugnatione urbium, aut deletionem exercitus per malas artes, &c. Eiusmodi enim delectationes gravem habent turpitudinem, quæ proinde ad peccatum mortale sufficit, si sit plenè & perfectè volita, & consequenter si voluntas

luntas consentiat cum potentia plenè & integrè ad illam advertendi, sive tunc mens ad illam actu advertat, sive non. Quod si talis potentia deest, nec mens ad illam nisi semi-plenè & imperfectè advertere potest, voluntas consentiens in delectationem, non nisi semi-plenè & imperfectè consentit in ejus turpitudinem, quæ proinde non est nisi semi-plenè & imperfectè volita. Unde tunc delectatio, quamvis graviter mala, est tantum peccatum veniale. Sed ad hoc omnium plenam intelligentiam,

Nota 1. Delectatio alia est spiritualis, alia sensibilis. Delectatio spiritualis est actus, v. g. quo voluntas sibi complacet in objecto aliquo, sibi per intellectum representato: omnis enim amor, est delectatio quadam. Hæc autem voluntatis complacentia, alia est necessaria, quæ nimirum præcedit, & alia libera, quæ subsequitur deliberationem rationis, & quæ honesta est, si est de objecto honesto; inhonesta, si de objecto inhonesto; graviter inhonesta, si de objecto graviter inhonesto; proindeque graviter peccaminosa, si de objecto graviter inhonesto, ad cuius inhonestatem mens advertit, aut saltem advertere potest plenè & perfectè: imò etiam si de objecto de se licito, potest adhuc esse grave peccatum, propter delectationem sensibilem de re graviter turpi, quæ ex ea propter sympathiam appetitus materialis cum voluntate, naturali quadam necessitate sequi potest, & quam voluntas, quantum potest, tenetur impedire.

Nota 2. Delectatio sensibilis est actus, quo anima necessariò percipit gratiam aliquam immutationem factam in corpore, quæ immutatio est actus appetitus materialis, seu motus concupiscentiæ, ad quem appetitus materialis deprimatur ab objecto sensibili percepto per sensum internum. Quod si objectum est graviter malum, delectatio dicitur esse de re graviter mala, quia est perceptio immutationis causatæ per objectum graviter malum; si verò objectum est tantum leviter malum, delectatio dicitur esse de re leviter mala, quia est perceptio immutationis causatæ per objectum leviter malum.

Nota 3. Voluntas potest consentire delectationi sensibili variis modis, 1. in causa, 2. in se formaliter vel æquivalenter. Consentit in causa, ponendo actionem aliquam, ex qua sequitur motus appetitus materialis, quo motu præsentem, non potest in anima non esse illius perceptio, modò tamen actionem illam voluntariè ponat sine iusta ratione, & mens præviderit, aut prævidere potuerit & debuerit ex illa motum appetitus materialis probabiliter secuturum. Consentit formaliter, positivè volendo & approbando motum appetitus materialis, & perceptionem cum eo naturali necessitate connexam. Consentit denique æquivalenter merè negativè se habendo circa utrumque, motum scilicet appetitus materialis, & ejus perceptionem, hoc est, circa utrumque suspendendo omnem actum, ita ut neutrum velit, aut nolit; neutrum approbet, aut reprobet; neutri positivè consentiat, aut positivè resistat: vel, si vis, voluntas consentit formaliter vel æquivalenter delectationi sensibili, hoc ipso quod formaliter vel æquivalenter consentit motui appetitus materialis; quia cum animæ perceptio sit naturali necessitate connexa cum motu appetitus materialis, & motus appetitus materialis non placeat, nisi per hanc perceptionem, & ita non nisi per hanc perceptionem ad sui consensum alliciat; voluntas non consentit aut consentire censetur motui appetitus materialis, quin simul consentiat, aut consentire censetur ejus perceptioni.

Nota 4. Delectatio sensibilis morosa dicitur, quando voluntariè continuatur, seu quando voluntas circa illam immoratur aut cum formali consensu, aut saltem cum interpretativo, non resistendo scilicet, sed merè negativè, seu merè permisivè se habendo; quod fit, quando voluntas nullam vim adhibet ad comprimendum motum appetitus materialis, quo durante, naturali necessitate durat perceptio; quo sublato, repugnat esse perceptionem, proindeque necessariò cessat. Unde voluntas non potest aliter positivè resistere

re perceptioni, seu delectationi sensibili, quam positivè resistendo motui appetitus materialis. Ex his

Nota 5. Delectatio sensibilis morosa, quantumvis separatur ab omni consensu in opus, potest esse peccatum mortale, & re ipsa est mortale peccatum, si est de objecto graviter turpi, hoc est, si est perceptio immutationis, seu motus, ad quem appetitus materialis determinatur ab objecto graviter malo. Ratio est, quia qui delectatur de motu appetitus materialis, causato per objectum graviter malum, hoc ipso delectatur de objecto graviter malo; ac proinde qui voluntariè delectatur de motu appetitus materialis, causato per objectum graviter malum, hoc ipso voluntariè delectatur de objecto graviter malo. Sed qui voluntariè delectatur de objecto graviter malo, graviter peccat: nam voluntaria delectatio de objecto graviter malo est aliquid graviter dedecens naturam rationalem, quæ talem. Ergo qui voluntariè delectatur de motu appetitus materialis, causato per objectum graviter malum, peccat graviter; quia nimirum tunc voluntariè delectatur de objecto graviter malo. Ergo cum delectatio sensibilis morosa sit voluntaria delectatio, delectatio sensibilis morosa de objecto graviter malo, seu de motu appetitus materialis, causato per objectum graviter malum, est grave peccatum. Hinc

Nota 6. In solutis omnis delectatio morosa in re venerea, quantumvis separatur à desiderio operis, est graviter peccaminosa, quia est voluntaria delectatio de motu concupiscentiæ, causato per objectum graviter turpe, & illicitum, & consequenter voluntaria delectatio de objecto graviter turpi & illicito: unde graviter prohibetur per legem, *Non concupisces*, quæ non solum prohibet omne desiderium operis, sed etiam omnem voluntariam delectationem sensibilem, ortam ex opere cogitato. Hoc docet S. Augustinus lib. 12. de Trin. c. 12. ubi sic ait: *Nec sanè cum sola cogitatione mens oblectatur illicitis, non quidem decernens esse faciendâ, tenens tamen & volvens libenter, quæ statim, ut attigerunt animum, respui debuerunt, negandum est esse peccatum, sed longe minus, quam si opere statueretur implendum; & ideo de talibus quoque cogitationibus venia petenda est, peccatusque percutiendum, atque dicendum: Dimitte nobis debita nostra.* Ex quibus elto hæc brevis regula: Omnis delectatio sensibilis morosa, orta ex perceptione operis, cujus executio, aut cujuscumque objecti, cujus persecutio est graviter illicita, grave peccatum est, sive conjuncta sit cum desiderio operis vel objecti, sive non. Ratio est, quia omnis delectatio voluntaria de re graviter illicita, hoc ipso præcisè quod voluntaria est, gravem habet dedecentiam, & repugnantiam cum natura rationali, quæ tali. Hinc illud Hier. cap. 4. *Usquequo morabuntur in te cogitationes noxiæ?* Et illud Job c. 31. *Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.* Et illud Sap. c. 1. *Perverse cogitationes separant à Deo.*

ARTICULUS VI.

Utrum Deus sit causa peccati.

RESPONSIO I.

DEus ab æterno præcivit omnia peccata, quæ futura erant in tempore; ac nullatenus prædestinavit, ut fierent. Est de fide.

Prob. 1. ex Conc. Araus. 2. c. 25. *Aliquos ad malum divina potestate prædestinatos esse, non solum non credimus, sed etiam si sunt, qui tantum malum credere volunt, cum omni detestatione illis anathema dicimus.* Quibus verbis Synodus damnat execrabilem hæresim, quam Catholicis, S. Augustini de divina prædestinatione doctrinæ addictis, per insignem calumniam affingebant Semipelagiani, illosque idcirco Prædestinarios convitiòse vocitabant.

Prob. 2. ex S. Augustino, qui sic ait lib. 3. de lib. arb. c. 4. *Deus omnia, quorum ipse author est, præcivit, nec*